

μὲ δὴ γὰρ πκτόματα καὶ τ' ἀναγκαῖα ἔλα
εἰς τὸν ἱππότην Φασουλῆν, ὅπου τοῦ πρέπει φῶλα.

Ἵπποχρεοῦται δὲ κί' αὐτὸς τὸ σπῆτι νὰ πληρώνη
μὲ τὴν ἐν χρήσει μέθοδον τὴν χρωματικὴν,
καὶ πρὶν περῆσαι οὐν Θεῶ δέκα καὶ πέντε χρόνοι
μὲ μὴ ὀρεῖλη τίποτα ἴσ' τὴν Οἰκοδομικὴν,
συμφωνῶν δὲ πρὸς τὰς ριτὰς κί' ἐγγράφους συμφωνίας
νὰ προπληρώνη ἴσ' τὴν ἀρχὴν ἐκάστης τριμηνίας.

Ἄν δ' ὁ δεσπότης Φασουλῆς εἰς τὴν ροὴν τῶν χρόνων
καθυστερῆσθαι ἔξαρτα καὶ μίαν ὄσιν μόνον,
συσταταμένη εἰς δραχμὰς ὑπερτρικοσίας,
ἐκτίθεται τὸ σπῆτι του ἐπὶ δημοπρασίας,
καὶ μένει ὡς καὶ πρότερον φιλόσοφος ἀκτῆμων,
μὴ ἔχων ποῦ τὴν κεφαλὴν νὰ κλινῇ ὁ παντλήμων.

Ἄν ὅμως ποῖς ἀπόσεισι τοῦ χρόνου δὲν ἀρκέσθαι
τὸ τίμημα τὸ προσφερόμεν εἰς τὴν δημοπρασίαν,
ἢ Ἐταιρεία μονοῦ ἴμ' ἔσ' νὰ κατασχέσθαι
τὴν κινήτην κί' ἀκίνητον αὐτοῦ περιουσίαν,
καὶ τὴν γαϊδάρα τὴν γνωστὴν, ὅσων μὴ ὅσων ἔχουσι,
κηρύττουσα τὸν Φασουλῆν μουφλοῦζην κί' ἀπερρέγγων.

Ὁ Φασουλῆς, δεχόμενος τὰς ἄνω συμφωνίας,
ὕποσεται πρὸς πληρωμὴν τοῦ μέρους καὶ τοῦ ὅλου
μὲ μὴν πληρώνη ἴσ' τὴν ἀρχὴν ἐκάστης τριμηνίας
καθὼ ἱππότης ἀγωγῆς ὀλίγων ἀμφοδίων,
κί' ἂν δώσῃ τόσα κἀτι τί προκαταβολικῶς
μὴ δὲν πιστεύει ἔπειτα νὰ εἶναι τακτικῶς.

Ἄναλαμβάνει ἐνταυτῷ κί' ὑπόσεται προσέτι
οὐδέποτε μὲ πληρωμὰς ταῦτα τοῦ νὰ ἰδρῶσθαι,
ν' ἀρίνη νὰ παρέρχονται σιωπηρῶς δὲ ἔτη
κί' ὁ Σχολῆς νάσαι βέβαιος πὸς ὅα τοῦ τὸ πληρώσθαι,
ὡς ποῦ καὶ καθὲς Σύμβουλος σφικτὸς τῆς Ἐταιρείας
ἀπὸ τὸ πνεῦμα φωτισθῇ τῆς μεγαλοδορίας.

Τοιαῦτα οὖν τοῦ Φασουλῆ καὶ τὸν συμβαλλομένων
συμφωνησάντων φανερά καὶ παραδειγμαμένον,
ἀπερασίση πάσατα κί' ὀρίσθη πρὸς τοῖς ἄλλοις
νὰ βάλουν τὰ θεμέλια μετὰ πομπῆς μεγάλης,
καὶ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν κροτούσων τριβόλων
ν' ἀναγγελθῇ τὸ γεγονός ἀνά τὸν κόσμον ὅλων.

Ἐορτὴ τῶν Θεμελίων μὲ πομπὴν καὶ μεγαλειον.

Ὁ ἥλιος ἀνέδυσεν εἰς τὴν Ἀνατολὴν
ὅταν ὁ ῥέκτης Φασουλῆς φημελικῶς ἐφάνη,
ὀπίσω του δ' ὁ Περικλῆς μ' ἐπίσημον στολὴν
ἀκολουθεῖ σιωπηλῶς καὶ τὸν σταυρὸ τοῦ κἀνει.
Οὐχ ἦττον θὰ προσήγετο κί' ὁ Ἄναξ εὐχαριστῶς,
ἀλλ' ὅμως εἰς τὸ Αἰζ-λὲ-μυτιν ἐπῆγε ἀνεπίστως.

Προσῆλθον δὲ ἀπόσκλητοι καὶ ἄλλοι πατριῶται
καὶ τὸ τοῦ οἴκου στέδιον ἐξετελλύθη τότε,
ποῦ τὸ ἐπιλοτέγησε γραφῆς Θεοφίλα
μὲ τῆς χρυσῆς του τῆς ψυχῆς καὶ μὲ τοῦ νοῦ τὸ σφρίγος,
ἔρ' ὅ κί' εὐχαριστήρια τοῦ χρεωστῶ πολλὰ
καὶ πᾶς πρὸς τοῦτον ἐπικνῶς μοῦ φανίνεται ὀλίγος.

Πηρσαν κί' ἄλλοι, ἐντριβῆς ἐν διαφόροις κλάδοις,
ὅπου τὸ σπῆτι μας αὐτὸ τοῖς ἔχει γίνε πάθος,
κί' ὁ πᾶσαν τὴν μηχανικὴν εἰδὸς Στοιχιάδης,
ὀπολογίῳ ἀκριβῶς τὸ ὕψος καὶ τὸ βάθος,
καὶ ἰσοχόμενος κί' αὐτὸς τὸ σπῆτι σάν τελεσίωσθαι
μακρῷ ἀλείψιερᾶνον ἴσ' τὴν Φασουλῆν νὰ δώσῃ.

Κί' ὁ ἐργολάθος ἦν ἐκεῖ ἀνάπτων καὶ φλεγόμενος,
ὁ Διλαβέρης διλαβῆ, Ὁνοσφίριος λεγόμενος,
ποῦ ἄλλος ἴσ' τὸν οἰκοδομῶν τὴν τέχνην δὲν τὸν φθάνει,
ἂν καὶ ζητῇ τὸν ἅγιον Ὁνοσφίριον νὰ κἀνη,
διὸ θεμιῶς τὸν σπιστῶ πρὸς πάντα κτηματίαν
ἠπλοούσιον ἢ πάσαντα δεινὴν ἀρχηματαίαν.

Ἄρου δὲ παρῆσκείσαν τὸ πᾶν μετὰ βοῆς
προσῆλθεν ἰψηλὸς παππᾶς καὶ ἠλιοκαῆς,
καὶ νὰ δικασθῇ ἀρχιστε μὲ τόνον τὸ φαιτῆρι
ὅτε πολὺ ὀργήγορα, ὅτε πολλὰ ἀργὰ,
καὶ κατ' ἀρχὰς ἐδιείδασεν τὸν σπηνοικοκῆρη,
ὅπου θαρρεῖ μὲ ἀκαυταῖς πῶς βαρῶνται ταυγά.

Ψαλέντων δὲ ὡς ἐγγίστα τριῶν Εὐαγγελίων
ἠκούσθη σύγχυσις πολλὴ καὶ θορύβος κί' ἀντάρα,
κί' ὁ Φασουλῆς κατέοριφεν ἐπὶ τῶν θεμελίων
μὴ σφάντζικα τοῦ Ὁθωνος καὶ μὴ χρυσὴ μωρᾶρα,
κί' ἀρπάσας ὡς φρενὸκληπος τὸ πρὶ μικρὸ μωρῶ τοῦ
τὸ ἔβαλ' ἔτσι γιὰ καλὸ νὰ κἀμη τὸ νερὸ του.

Τότε δὲ τὸτ' ἐσεισθήσαν τὰ πατρικὰ ἐδάφη
κί' ἔκαυονοδόβησαν τὰ τῶν Ἑλλήνων σκάφη,
ἐνὸ δ' ἀντῆγει ἐκ βροντῶν τῶν οὐρανῶν ὁ θάλλος
τῆς μνησκαπῆταις ἄνοιξε κί' ὁ Ἀγγλικὸς ὁ στόλος,
καὶ καθὲ πνεῦμα πονηρὸν ἐπῆγε κατὰ κράτος
κί' ἐσφίγη κόκορας παχὺς καὶ νυχοπαράτος.

Κί' ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτοῦ—φρικτὸν εἰπεῖν τῶνόντι!—
ἐξῆλθε δίκμων πτερωτὸς χωρὶς κανένα δόντι
κί' ἔβῃ πρὸς τὰ πέρατα δραμῶν τῆς πρωτευούσης
κί' ἀπὸ μακρᾶν ἀντῆγησε πτερῶν μεγάλων κτύπος,
ὡς ἄλλοτ' ἐκ τοῦ αἵματος τῆς στυγερᾶς Μεδοσῆς
καλπαῖνος ἀνεπέδησεν ὁ πτεροφόρος ἴππος.

Φιλῆσας δὲ ὁ Φασουλῆς θεμιῶς τὸ Εὐαγγέλιον
ἐπῆγε κί' ἐστερέωσε τὸν λίθον τὸν θεμελιον,
φρονίζας δὲ «τετέλεσται» καὶ βρυχηθεὶς ὡς λέων
ἐκτίπασε μὲ δυνάμει ἐπὶ τοῦ λίθου τρίς,
καὶ τὸτ' ἐφάνη ἐκ χαρᾶς κί' ὁ Περικλῆτος κλαίων
κί' ὅλοι ἐκράυγασαν «Εὐᾶν καὶ ζήτω ἡ πατρίς».

Εὐχὴ τοῦ νοικοκύρη μετὰ τὸ πανηγύρι.

Φ.—Ὁ Μέλαιρον ὄνομακτῶν ὃ προσφιλές μου κτῆμα,
ὕπερλαμπρον καὶ ζωστῶν τὴν ὄψιν καὶ τὸ σχῆμα,
ποῦ χεῖρ σ' ἐπιλοτέγησε γενναῖα καὶ θεομῆ,
εἴθε νὰ γίνης τάχιιστα αἰτία κί' ἀφορμῆ,
ὥστε ν' ἀρχίσῃ λειτουργῶν παντοῦ τῆς Ρωμφοσύνης
ὁ νόμος ὁ θεοπέσιος τῆς κοινοκτημοσύνης.

Εἴθε καθένας Μέλαιρον εὐκλῶς ν' ἀποκτῇ
χωρὶς νὰ βγάξῃ κἀμπικο ἀπὸ τὸν μπεζικῆτα,
εἴθε εἰς ταῦτας τῆς ζωῆς τοῦ κλῆιδῶνας καὶ σῶλων
νὰ λείψῃ καὶ τῆς κτῆσῶς ὁ νόμος ὁ παρῆρων,